

ΡΕΪΜΟΝΤ ΚΑΡΒΕΡ

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΖΗΣΕΙ

ΑΝΘΟΛΟΓΗΣΗ – ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ – ΕΠΙΜΕΤΡΟ
ΑΚΗΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΗΣ

Δίγλωσση έκδοση

Αὐτὸ ποὺ μένει εἶναι αὐτὸ μὲ τὸ ὁποῖο ξεκινᾷς.

CHARLES WRIGHT, «A Journal of Southern Rivers»

Κι ὁμως, γιατί νὰ μὴν πεῖς τί συνέβη;

ROBERT LOWELL, «Epilogue»

Ψάχνοντας για δουλειά [1]

Πάντα ήθελα ποταμίσια πέστροφα
για πρωινό.

Ξαφνικά, ανακαλύπτω καινούργιο μονοπάτι
μέχρι τόν καταρράκτη.

Άρχίζω να βιάζομαι.
Ξύπνα,

λέει η γυναίκα μου,
όνειρεύεσαι.

Όμως, όταν κάνω να σηκωθῶ,
τὸ σπίτι γέρνει.

Ποιός όνειρεύεται;
Εἶναι μεσημέρι, λέει εκείνη.

Τὰ καινούργια μου παπούτσια περιμένουν δίπλα στὴν πόρτα.
Ἄστράφτουν.

Χειμερινή άυπνία

Τὸ μυαλὸ δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθεῖ, μόνο μένει ξύπνιο καὶ κορώνει, ἀκούγοντας τὸ χιόνι νὰ σωρεύεται σὰν σὲ ὕστατη ἐπίθεση.

Εὐχεται νὰ ἦταν ἐδῶ ὁ Τσέχοφ νὰ τοῦ χορηγοῦσε κάτι — τρεῖς σταγόνες βαλεριάνα, ἓνα ποτήρι ροδόνερο — ὀτιδήποτε, δὲν θὰ ἔχε σημασία.

Τὸ μυαλὸ θὰ ἤθελε νὰ φύγει ἀπὸ ἐδῶ πάνω ἀπὸ τὸ χιόνι. Θὰ ἤθελε νὰ τρέξει μαζὶ μὲ μιὰ ἀγέλη τριχωτὰ ζῶα, ὅλο δόντια,

κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι, μέσα ἀπ' τὸ χιόνι, χωρὶς ν' ἀφήσει οὔτε πατημασιὲς οὔτε ἴχνη, οὔτε τίποτα πίσω του. Τὸ μυαλὸ εἶναι ἄρρωστο ἀπόψε.

“Όλη της τή ζωή

Ξάπλωσα νά κοιμηθῶ. Μά κάθε φορά πού ἔκλεινα τά μάτια μου, τοῦφες σύννεφα περνοῦσαν ἀργά πάνω ἀπό τὸ Στενὸ πρὸς τὸν Καναδά. Καὶ τὰ κύματα. Ἔσκαγαν στὴν παραλία κι ὕστερα πάλι πίσω. Τὸ ξέρεις πὼς ὄνειρα δὲν βλέπω. Χθὲς βράδυ ὅμως ὄνειρεύτηκα πὼς παρακολουθοῦσαμε μιὰ κηδεῖα στὴ θάλασσα. Στὴν ἀρχὴ ἦμουν ἔκπληκτος. Κι ὕστερα γεμάτος ἐνοχές. Ἀλλὰ ἐσὺ μοῦ ἀγγιξες τὸ χέρι καὶ εἶπες «Ὁχι, δὲν πειράζει. Ἦταν πολὺ μεγάλη, κι ἐκεῖνος, ὅλη της τή ζωή, τὴν ἀγαποῦσε».

Ἐργὰ τῆ νύχτα μὲ ὁμίχλη καὶ ἄλογα

Βρίσκονταν στὸ καθιστικό. Ἔλεγαν
ὁ ἓνας στὸν ἄλλο ἀντίο. Ἡ ἀπώλεια ἀντηχοῦσε στ' αὐτιά τους.
Εἶχαν περάσει πολλὰ μαζί, ὅμως τώρα
δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν βῆμα παραπάνω. Γιὰ ἐκεῖνον ἐξᾶλλου
ὕπῃρχε κάποια ἄλλη. Δάκρυα κυλοῦσαν
ὅταν ἓνα ἄλογο ξεπρόβαλε μέσα ἀπ' τὴν ὁμίχλη
στὴν μπροστινὴ αὐλή. Ὑστερα κι ἄλλο,
κι ἄλλο. Ἐκείνη βγῆκε ἔξω κι εἶπε
«Ἀπὸ ποῦ ἦρθατε, γλυκά μου ἄλογα;»
καὶ προχώρησε ἀνάμεσά τους, κλαίγοντας,
χαϊδεύοντας τὰ πλευρά τους. Ἄρχισαν τὰ ἄλογα
νὰ βόσκουν στὴν μπροστινὴ αὐλή.
Ἐκεῖνος ἔκανε δυὸ τηλεφωνήματα: τὸ ἓνα τηλεφώνημα ἀπευ-
θείας
στὸν σερίφη — «κάποιου τ' ἄλογα τό 'σκασαν».
Ἦταν ὅμως κι ἐκεῖνο τὸ ἄλλο τηλεφώνημα.
Ἦστερα βρῆκε τὴ γυναίκα του στὴν μπροστινὴ
αὐλή, ὅπου μιλοῦσαν καὶ ψιθύριζαν
στὰ ἄλογα μαζί. («Ὅ,τι συνέβαινε
τώρα, συνέβαινε σὲ χρόνο ἄλλο.)
Ἄλογα κούρεψαν τὸ γρασίδι τῆς αὐλῆς
ἐκείνη τῆ νύχτα. Μιὰ κόκκινη σειρήνα
ἀναβόσβηνε καθὼς ἓνα αὐτοκίνητο ξετρύπωσε μέσα ἀπὸ τὴν
ὁμίχλη.
Φωνὲς ἀντηχοῦσαν μέσα ἀπ' τὴν ὁμίχλη.
Στὸ τέλος ἐκείνης τῆς μακριᾶς νύχτας,
ὅταν τελικὰ ἀγκάλιασαν

ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, τὸ ἀγκάλιασμά τους ἦταν γεμάτο
πάθος καὶ μνήμη. Καθένας τους θυμήθηκε
τὴ νιότη τοῦ ἄλλου. Κάτι εἶχε τώρα τελειώσει,
ἐνῶ κάτι ἄλλο ἐρχόταν μὲ ὄρμη νὰ πάρει τὴ θέση του.
Ἦρθε ἡ στιγμή τῆς ἀναχώρησης.
«Ἄντίο, πήγαινε», εἶπε ἐκείνη.
Καὶ ὁ ἀποχωρισμός.
Πολὺ ἀργότερα,
ἐκεῖνος θυμήθηκε πὼς ἔκανε ἓνα καταστροφικὸ τηλεφώνημα.
Ἕνα ποὺ εἶχε κρατήσει πολὺ, πάρα πολὺ,
μιὰ κατάρρα. Ἡ οὐσία εἶναι
αὐτή. Τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του.
Κατάρρα.

Ἐκεῖ ποὺ εἶχαν ζήσει

Ὅπου κι ἂν πήγαινε ἐκείνη τὴ μέρα βιάδιζε
μέσα στὸ ἴδιο του τὸ παρελθόν. Περνοῦσε κλοτσώντας μέσα ἀπὸ
σωροὺς
ἀναμνήσεων. Κοιτοῦσε μέσα ἀπὸ παράθυρα
ποὺ δὲν τοῦ ἀνῆκαν πιά.
Δουλειὰ καὶ φτώχεια καὶ νὰ τοὺς κλέβουν καὶ στὰ ρέστα.
Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ζοῦσαν χάρη στὴ θέλησή τους,
ἀποφασισμένοι νὰ εἶναι ἀνίκητοι.
Τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς σταματήσει. Ὅχι
γιὰ πολὺ.

Στὸ δωμάτιο τοῦ μοτέλ
τὴν ἴδια νύχτα, τὶς πρώτες ὥρες τῆς ἡμέρας,
τράβηξε μιὰ κουρτίνα. Εἶδε σύννεφα
νὰ στοιβάζονται μπροστὰ ἀπ' τὸ φεγγάρι. Πλησίασε
πιὸ κοντὰ στὸ τζάμι. Ἀέρας παγωμένος πέρασε
κι ἔβαλε τὸ χέρι στὴν καρδιά του.
Σὲ ἀγαποῦσα, σκέφτηκε.
Σὲ ἀγαποῦσα πολὺ.
Πρὶν σταματήσω πιά νὰ σ' ἀγαπῶ.

Ἡ τηλεόραση τῆς Τζήν

Ἡ ζωή μου εἶναι ἴσα βάρκα ἴσα νερά
αὐτὲς τὶς μέρες. Μὰ ποιός μπορεῖ νὰ πεῖ
πὼς δὲν θὰ κλυδωνιστεῖ ποτὲ ξανά;
Σήμερα τὸ πρωὶ θυμήθηκα
μιὰ κοπέλα ποὺ εἶχα λίγο μετὰ
τὴ διάλυση τοῦ γάμου μου.

Ἐνα γλυκὸ κορίτσι ποὺ τὸ ἔλεγαν Τζήν.
Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχε ἰδέα
πόσο ἄσχημα ἦταν τὰ πράγματα. Τῆς πῆρε
κάμποσο χρόνο. Μὰ με ἀγαποῦσε
ἔτσι κι ἀλλιῶς πολὺ, ἔλεγε.

Καὶ ξέρω πὼς εἶναι ἀλήθεια αὐτό.
Μὲ ἄφηνε νὰ μένω σπίτι τῆς
ὅπου κανόνιζα
τὶς ἄθλιες ὑποθέσεις τῆς ζωῆς μου
τηλεφωνικά. Μοῦ ἀγόραζε
ποτά, μὰ μοῦ ἔλεγε
πὼς δὲν ἤμουν μέθυσος
ὅπως ἔλεγαν οἱ ἄλλοι.
Μοῦ ὑπέγραφε ἐπιταγὲς
καὶ τὶς ἄφηνε στὸ μαξιλάρι τῆς
ὅταν ἔφευγε γιὰ δουλειά.
Μοῦ ἔκανε δῶρο ἓνα σακάκι Πέντλετον
ἐκεῖνα τὰ Χριστούγεννα, ποὺ τὸ φορᾶω ἀκόμα.

Ἐγώ, ἀπὸ τὴ μεριά μου, τῆς ἔμαθα νὰ πίνει.

Καὶ πῶς νὰ τὴν παίρνει ὁ ὕπνος
μὲ τὰ ροῦχα.
Πῶς νὰ ξυπνάει
μὲς στὴ νύχτα κλαίγοντας.
Ἵταν ἔφυγα, πλήρωσε δυὸ μηνῶν
νοίικια γιὰ μένα. Καὶ μοῦ ἴδωσε
τὴν ἀσπρόμαυρη τηλεόρασή της.

Μιὰ φορὰ μιλήσαμε στὸ τηλέφωνο,
μῆνες μετά. Ἵταν μεθυσμένη.
Καί, φυσικά, ἤμουν μεθυσμένος κι ἐγώ.
Τὸ τελευταῖο ποῦ μοῦ εἶπε ἦταν
Θὰ ξαναδῶ ποτὲ τὴν τηλεόρασή μου;
Κοίταξα τριγύρω στὸ δωμάτιο
λὲς καὶ ξαφνικά ἡ τηλεόραση
θα ἔμφανιζόταν στὴ θέση της
ἐπάνω στὴν καρέκλα τῆς κουζίνας. ἽΗ
θα ἔβγαινε ἀπὸ κάποιον ντουλάπι
καὶ θα δήλωνε παρούσα. Μὰ ἐκείνη ἡ τηλεόραση
εἶχε πάρει πόδι
βδομάδες πρίν. ἽΗ τηλεόραση ποῦ μοῦ ἴδωσε ἡ Τζήν.

Δὲν τῆς τὸ εἶπα αὐτό.
Εἶπα ψέματα, φυσικά. Σύντομα, εἶπα,
πολὺ σύντομα.
Καὶ κατέβασα τὸ ἀκουστικὸ
ἀφοῦ τὸ ἔκλεισε ἐκείνη, ἡ πρίν.
ἽΕκεῖνες ὅμως οἱ νυσταγμένες λέξεις μου
μὲ ἔκαναν νὰ νιώσω
πὼς εἶχα φτάσει στὸ τέλος μιᾶς ἱστορίας.

Καί τώρα, μέ αυτό τὸ τελευταῖο ψέμα
πίσω μου,
μποροῦσα νά ξεκουραστώ.

Τὸ στιλὸ

Τὸ στιλὸ ποὺ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια
κατέληξε στὸ πλυντήριο
γιὰ τὸν κόπο του. Βγῆκε
μιὰ ὥρα ἀργότερα, καὶ ρίχτηκε
στὸ στεγνωτήριο μαζί με παντελόνια τζήν
κι ἓνα πουκάμισο καρό. Πέρασε μέρες
ἥσυχο στὸ γραφεῖο
κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἔστεκε ἐκεῖ
καὶ σκεφτόταν πῶς εἶχε ξοφλήσει.
Χωρὶς τὴν παραμικρὴ πίστη
στ' ὄνομά του. Δὲν εἶχε
τὴ θέληση νὰ συνεχίσει, ἀκόμα κι ἂν τὸ ἐπιθυμοῦσε.
Μὰ ἓνα πρωί, περίπου μιὰ ὥρα
πρὶν χαράξει, ζωντάνεψε
κι ἔγραψε:
«Τὰ νοτισμένα λιβάδια κοιμισμένα στὸ φεγγαρόφως».
Ἦστερα ἔμεινε ἀκίνητο ξανά.
Ἡ χρησιμότητά του σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ
σαφῶς στὸ τέλος της.

Ἐκεῖνος τὸ κούνησε καὶ τὸ χτύπησε
στὸ γραφεῖο. Ἦστερα τὸ παράτησε
σχεδόν.
Ὅμως ἀκόμα μιὰ φορά, μὲ τεράστια
προσπάθεια, ἐπιστράτευσε τὰ τελευταῖα του
ἀποθέματα. Νά τί ἔγραψε:
«Ἐλαφρὸ ἀεράκι, καὶ πέρα ἀπ' τὸ παράθυρο
δέντρα νὰ κολυμπᾶνε στὸν χρυσαφένιο πρωινὸ ἀέρα».

Προσπάθησε νὰ γράψει λίγο ἀκόμα
μὰ αὐτὸ ἦταν ὅλο. Τὸ στιλὸ
σταμάτησε γιὰ πάντα νὰ δουλεύει.
Κατέληξε τελικὰ
στὴν πυρὰ μαζί μὲ
ἄλλα σκουπίδια. Ὡσπου πολὺ ἀργότερα
ἓνα ἄλλο στιλὸ,
ἓνα κοινὸ στιλὸ
ποὺ δὲν εἶχε ἀποδείξει πὼς ἀξίζει
ἀκόμα, ἔγραψε μὲ εὐκολία:
«Σκοτάδι μαζεύεται στὰ κλαδιά.
Μεῖνε μέσα. Μεῖνε ἀκίνητος».

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

[...]

Μπορεῖ κανείς νὰ κατατάξει τὰ ποιήματα τῆς συγκεντρωτικῆς ἔκδοσης *All of Us* σὲ τέσσερις μείζονες θεματικές: ποιήματα μὲ εἰκό-
νες ἀπὸ τὴ φύση καὶ τὸ ψάρεμα (ἢ δευτερευόντως τὸ κυνήγι), ποιή-
ματα ποὺ πατοῦν σὲ ἄλλα λογοτεχνικὰ ἔργα (στὴν πλειοψηφία τους
ἀποσπάσματα γραπτῶν τοῦ Τσέχοφ), ποιήματα γιὰ τὰ παιδικὰ χρό-
νια καὶ τὴ σχέση πατέρα-γιοῦ, ποιήματα γιὰ τὴν ἐρωτικὴ συνύπαρξη,
τὴ ρήξη καὶ τὴ συντροφικότητα (ὅπου συχνὰ ἐμφανίζεται ἡ Γκάλλα-
χερ, π.χ. στὸ «Γιὰ τὴν Τέζ», σ. 45). Ἐδῶ, ἡ ἐπιλογή ποιημάτων ἀπὸ
τις δύο τελευταῖες κατηγορίες ξεπερνᾷ σὲ ἀριθμὸ ἐκεῖνα τῶν δύο
πρῶτων – χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὰ ἀγνοεῖ. Αὐτὸ συνέβη καθὼς στὰ συγ-
κεκριμένα ποιήματα ὁ Κάρβερ συμπυκνώνει κρίσιμα στοιχεῖα τῆς
βιογραφίας του καὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο κατέγραφε τὴ «μυστη-
ριώδη ἐμπειρία τῆς ζωῆς» («Θαῦμα», σ. 81). Ἐλπίζω λοιπὸν πῶς
ἔτσι προσφέρεται στὸν ἀναγνώστη ἓνα ἐναργὲς ἀντικαθρέπτισμα τῆς
ραχοκοκαλιάς τῆς πρόζας του, ὅπου ἀνατέμενεται τὸ καθημερινὸ ἄχθος
τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων μὲ τὸν εἰλικρινῆ καὶ συναισθηματικὰ προ-
σβάσιμο τρόπο τοῦ Κάρβερ.

Οἱ συχνὲς ἐπισκέψεις καὶ ἀναφορὲς τοῦ Κάρβερ στὴ φύση, τὸ ψά-
ρεμα, ἀποτέλεσαν γι' αὐτὸν ἓνα ἀπτὸ καταφύγιο ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις,
ἓνα χωροχρόνο περισυλλογῆς καὶ ἡρεμίας, ὅπου οἱ τελευταῖες σκιεὲς
τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ τῶν ἐρωτικῶν του προβλημάτων σκορπίζουν ἢ
μεταλλάσσονται. Τὸ Μόρς Κρήκ ἄλλωστε, τὸ ποτάμι κάτω ἀπὸ τὸ
σπίτι τοῦ Κάρβερ καὶ τῆς Γκάλλαχερ στὸ Πόρτ Ἄντζελες τῆς δυτικῆς

ἀκτῆς των ΗΠΑ, ἀποτέλεσε τὸ φόντο τῆς τρίτης ποιητικῆς συλλογῆς του, *Ἐκεῖ πὸν τὸ νερὸ συναντᾷ κι ἄλλο νερὸ* (Harvill, 1985). Ὁμοίως, οἱ συχνές ἐπιστροφές στὰ διαβάσματά τους, με προεξάρχοντα τὸν Τσέχοφ, ἀποκαλύπτουν τὴ λογοτεχνικὴ ρίζα τοῦ Κάρβερ, κι ἄς προσιδιάζουν σὲ ἀσκήσεις ὕφους ἢ μᾶλλον σὲ σημειώσεις εἰς ἑαυτόν. Κι ἂν ἔχει γίνει πολὺς λόγος γιὰ τὶς δραστηκῆ παρεμβάσεις τοῦ ἐπιμελητῆ τῶν διηγημάτων τοῦ Κάρβερ Γκόρντον Λις στὸ πεζογραφικὸ του ὕφος (βλ. *Beginners*, Jonathan Cape, 2009), στὰ ποιήματά του ἡ πύκνωση τῶν εἰκόνων, τὰ ἀφηγηματικὰ ἄλματα, ἡ μινιμαλιστικὴ ἀποτύπωση χώρων καὶ καταστάσεων καὶ ὁ ρυθμὸς τῆς ἀφήγησης πίσω ἀπὸ τοὺς στίχους προϋπῆρχαν ὁποιασδήποτε ἐπιμέλειας.

Ἀξίζει ἐπίσης νὰ σημειωθεῖ πὼς σὲ μιὰ σειρὰ ποιημάτων τῆς τελευταίας του συλλογῆς (τὰ ὁποῖα δὲν συμπεριλαμβάνονται ἐδῶ) ὁ Κάρβερ μᾶς ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ ποιητικοῦ του ἐργαστηρίου. Αὐτὸ βέβαια δὲν γίνεται με τρόπο φιλολογικὸ, ἢ ἀμιγῶς αὐτοαναφορικὸ τῆς δημιουργικῆς διεργασίας, ἀλλὰ ὡς δηλωτικὸ τῶν ὅσων κινητοποιοῦν τὸν συγγραφέα νὰ γράψει ἢ τοῦ πῶς ἓνας στίχος καταλήγει στὸ χαρτί. [...]

Φυσικά, ἐν πρώτοις, τὰ ποιήματα τοῦ Κάρβερ, ἰδίως ὅσα ἔχουν μεγάλη ἔκταση, χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν πεζολογικὴ ὑφὴ τῶν στίχων. Αὐτὴ ὅμως μετασχηματίζεται μέσα ἀπὸ τὸν τρόπο χρήσης τῆς στίξης (τὴν ὁποία πάντως σχεδὸν ἐγκαταλείπει στὰ ὄψιμα, ἀθησαύριστα ποιήματά του), ὅσο καὶ μέσω τοῦ ὑπόρρητου ρυθμοῦ τῶν ἐπιμέρους φράσεων. Πιστὸς στὴ ρήση τοῦ Ἰσαὰκ Μπάμπελ, ὁ Κάρβερ γνώριζε πὼς «κανένα μέταλλο δὲν μαχαιρώνει τὴν καρδιὰ με τόση δύναμη ὅσο μιὰ τελεία βαλμένη ἀκριβῶς στὸ σωστὸ σημεῖο». Στὰ «Ζητήματα τῆς ἐξοχῆς» (σ. 18), γιὰ παράδειγμα, γράφει: «[...] Φλιτζάνια χωρὶς χερούλια / ταξιθεύουν ἐπάνω στὸ θολὸ νερό, πιατάκια / με ἀδιόρατες ρωγμές στὴν πορσελάνη. / Ἄπ' τὸ παράθυρο τοῦ ἐπάνω ὀρόφου, πίσω ἀπὸ δαμασκηνές κουρτίνες, / παρακολουθοῦν τὰ ἀχνὰ γαλάζια μάτια τοῦ ἐπιστάτη. / Προσπαθεῖ νὰ φωνάξει» — καὶ ὁ ἀναγνώστης νιώθει σχεδὸν στ' ἀκροδάχτυλά του τοὺς κυματισμοὺς τῆς ὑδάτινης ἐπιφάνειας καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἐπιστάτη καρφωμένο στὴν πλάτη του.

Και γι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν, ὑποτιμημένη ἴσως, ποιητικὴ εὐγλωττία του, τὸ πεζογραφικὸ ἔργο τοῦ Κάρβερ ἀξίζει νὰ (ξανα)διαβαστεῖ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ποιημάτων του. Ἡ συνομιλία ἐξἄλλου εἶναι πρόδηλη.

Τέλος, ὁ τίτλος ποῦ ἐπέλεξα γιὰ αὐτὴ τὴ συλλογὴ, *Ἐκεῖ ποῦ εἶχαν ζήσει*, δάνειο ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ποίημα (σ. 50), εἶναι μιὰ ἔμμεση ἀναφορά σὲ δύο κεντρικὰ στοιχεῖα τῶν ἀνθολογημένων ποιημάτων: στὴν ἀναπόδραστη ἀναμέτρηση μὲ τὸ παρελθόν («Ὅπου κι ἂν πῆγαινε ἐκείνη τὴ μέρα βιάδιζε / μέσα στὸ ἴδιο του τὸ παρελθόν. [...]») καὶ στὸ τελικὸ αἶσθημα γλυκόπικρης δικαίωσης («Σὲ ἀγαποῦσα, σκέφτηκα. / Σὲ ἀγαποῦσα πολύ. / Πρὶν σταματήσω πιά νὰ σ' ἀγαπῶ»). Αὐτὰ τὰ στοιχεῖα εἶναι οἱ δύο πόλοι ἐνὸς ἡμιδιάφανου θεματικοῦ νήματος ποῦ διαπερνᾷ τὸν πυρήνα τοῦ ποιητικοῦ ἔργου τοῦ Κάρβερ. Ἐνὸς ἔργου ποῦ ἐμπεριέχει τόση αἰσιοδοξία ὅση καὶ εἰλικρίνεια, καὶ ἡ ἐπίγρευση τοῦ ὁποίου εἶναι ἐξίσου μακρὰ (ἂν ὄχι μακρύτερη) ἀπὸ ἐκείνη τῆς πεζογραφίας του. Ἐξἄλλου, στοὺς στίχους τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέα «τὸ νερὸ θὰ συναντᾷ πάντα κι ἄλλο νερό» – ἢ, ὅπως σημειώνει ἡ Τὲς Γκάλλαχερ στὸ εἰσαγωγικὸ σημείωμα τῆς συλλογῆς *Ἐνα καινούργιο μονοπάτι μέχρι τὸν καταράκτη* (1989), «[...] ὁ Ρέη χρησιμοποιοῦσε τὴν ποίησή του γιὰ νὰ τραβῆξει τὴν τίγρη ἔξω ἀπὸ τὴν κρυψώνα της».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΤΙΕΣ / FIRES

(1983)

Πίνοντας ενώ οδηγούμε	11/113	Drinking While Driving
‘Ο σκύλος σου πεθαίνει	12/114	Your Dog Dies
Φωτογραφία του πατέρα μου στά είκοσι δύο του χρόνια	14/116	Photograph of My Father in His Twenty-Second Year
Χρεοκοπία	15/117	Bankruptcy
Ψάχνοντας για δουλειά [1]	16/118	Looking for Work [1]
Πρωί, σκεπτόμενος τήν Αυτοκρατορία	17/119	Morning, Thinking of Empire
Ζητήματα τής έξοχης	18/120	Country Matters
Αυτό τὸ δωμάτιο	19/121	This Room
Χειμερινή άυπνία	20/122	Winter Insomnia
Ποίημα για τή Δρ Πράτ, μιὰ παθολόγο	21/123	Poem for Dr Pratt, a Lady Pathologist
‘Ο ταχυδρόμος ὡς καρκινοπαθής	23/125	The Mailman as Cancer Patient

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΤΟ ΝΕΡΟ ΣΥΝΑΝΤΑ ΚΙ ΑΛΛΟ ΝΕΡΟ WHERE WATER COMES TOGETHER WITH OTHER WATER

(1985)

‘Ο δρόμος	27/129	The Road
Φόβος	28/130	Fear
Ρομαντισμός	30/131	Romanticism

Τὸ ποίημα ποὺ δὲν ἔγραψα	31 / 132	The Poem I Didn't Write
Τὸ πορτοφόλι τοῦ μπαμπᾶ μου	32 / 133	My Dad's Wallet
Ἕνα καμίνι, κι ἓνα δρεπάνι	35 / 136	A Forge, and a Scythe
Στὴν Ἑλβετία	36 / 137	In Switzerland
Ἀνάμνηση [1]	39 / 140	Memory [1]
Ὅλη της τῆ ζωὴ	40 / 141	All Her Life
Ἄργὰ τὴ νύχτα μὲ ὀμίχλη		Late Night with Fog
καὶ ἄλογα	41 / 142	and Horses
Ἡ γέφυρα	43 / 144	The Trestle
Γιὰ τὴν Τέσ	45 / 146	For Tess

ΟΥΛΤΡΑΜΑΡΙΝ / ULTRAMARINE

(1986)

Ἕνα ἀπόγευμα	49 / 149	An Afternoon
Ἐκεῖ ποὺ εἶχαν ζήσει	50 / 150	Where They'd Lived
Ἀνάμνηση [2]	51 / 151	Memory [2]
Ἡ τηλεόραση τῆς Τζήν	52 / 152	Jean's TV
Ἄπὸ τὴν ἀνατολή, φῶς	55 / 155	From the East, Light
Οἱ νεαροὶ πυροφάγοι		The Young Fire Eaters
τῆς Πόλης τοῦ Μεξικοῦ	57 / 157	of Mexico City
Γιὸς	58 / 158	Son
Ἄγρυπνία	59 / 159	Vigil
Ἵπὸ κλίμακα	60 / 160	Scale
Τὸ στιλὸ	63 / 163	The Pen
Τὸ λιβάδι	65 / 165	The Meadow

Ὁ τηλεφωνικός θάλαμος	67 / 167	The Phone Booth
Τὸ δῶρο	70 / 170	The Gift

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗ
 A NEW PATH TO THE WATERFALL
 (1989)

Συνωμότες	75 / 175	Conspirators
Γυναίκα κάνει μπάνιο	76 / 176	Woman Bathing
Ὁ πωλητὴς τοῦ Βιβλίου		The World Book
τοῦ κόσμου	77 / 177	Salesman
Θαῦμα	78 / 178	Miracle
Ἡ γυναίκα μου	83 / 183	My Wife
Ἄκόμα ἓνα μυστήριο	84 / 184	Another Mystery
Ἡ σοφίτα	86 / 186	The Attic
Κολιμπρὶ	87 / 187	Hummingbird
Τὸ δίχτυ	88 / 188	The Net
Ἠσυχες νύχτες	89 / 189	Quiet Nights
Τί εἶπε ὁ γιατρὸς	90 / 190	What the Doctor Said
Πρόταση γάμου	91 / 191	Proposal
Φροντίδα	94 / 194	Cherish
Ἀναπάντεχη εὐτυχία	95 / 195	Gravy
Δὲν ὑπάρχει λόγος	96 / 196	No Need
Μέσα ἀπὸ τὰ κλαδιά	97 / 197	Through the Boughs
Λυκόφως	98 / 198	Afterglow

ΑΘΗΣΑΥΡΙΣΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ: ΧΩΡΙΣ ΗΡΩΙΣΜΟΥΣ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ
UNCOLLECTED POEMS: NO HEROICS, PLEASE
(1991)

Μοιχεία	101/201	Adultery
Ποίημα στὰ γενέθλιά μου,		Poem on My Birthday,
2 Ἰουλίου	103/203	July 2
Ὁ ἄνθρωπος ἔξω	105/205	The Man Outside
Κάτι συμβαίνει	107/207	Something Is Happening

ΕΠΙΜΕΤΡΟ